

Nr. 21

9. október 2016

76. árg.

Bara Guds orð skapar trúgv

So kemur tá trúgvin av tí, sum verður hoyrt. Róm. 10,17.

Lærusveinarnir kundu saktans. Teir vóru saman við Jesusi frá morgni til myrkurs. Teir sóu undurverk hansara og hoyrdu, hvussu hann bað til himmalska Faðir sín. Høvdu vit verið við í flokkinum, høvdu vit av álvara havt trúð á hann. – Soleiðis hava vit lyndi at hugsa. Men er tað soleiðis?

Lærusveinarnir skiltu hann ikki. Tað gevur Biblia okkara greiða frásøgn um. Teir hildu tað ganga ov seint. Teir høvdu aðrar ætlanir, og tá ið tað vísti seg, at ætlanir teirra vórðu vrakaðar, var heilt galið. Dirvið fánaði, og í avgerandi lötuni sviku teir. Sjálvt ikki tað, sum hendi páskamorgun, kundi fáa teir at reisast aftur. Ikki fyrr enn eftir hvítusunnu umskapaðust teir til ein flokk av vitnum.

Trúgvin verður ikki skapað av, at undur henda, tað kann aldri verða sagt ov ofta. Bara Guds orð skapar trúgv. Tú kennir av royndum, at eitt skriftstað ella ein regla úr einum sálmi kunna bita seg so fast í minnið, at tey áhaldandi arbeiða í sinninum. Okkurt sprettur í orðsins jarðbotni, og um vit ikki leggja forðingar í vegin, hendir tað merkisverda, at **orðið ber frukt.**

Trúgvin kemur bókstaviga av, at Gud talar, og so skapast trúgvin av tí, sum verður hoyrt. Gud býður, og so stendur tað. – Sjálvi vita vit ikki hvussu. Tí má ein og hvør, sum vil fáa svar á henda spurningin: Hvat skal eg gera fyri at verða frelstur? skilja, at tað fyrst og fremst ræður um at hoyra Guds

orð, soleiðis sum tað kemur til okkara í Harra okkara Jesusi Kristi. Trúgvandi menniskju eru lurtarar og ikki síggjarar. Víst er Guds miskunnsemi so stórt, at vit av og á fáa tvífalt av Harrans hond, hóast allar syndir okkara. Eitt og annað sleppa vit at síggja. Tað takka vit fyri, men byggja ikki á tað. **Vit byggja á Guds orð**, sum ikki vikast, og biðja um at fáa mót til at lata Guds orð galda.

Á, land, land, land! Hoyr orð Harrans! segði profeturin við fólkið undir gamla sáttmálanum. – Hevði bert Harrin latið profetar stigið fram, sum kundu sagt tað sama í dag.

*Guds orð sum ein klettur, ið hvussu enn fer,
skal bera, um fjøllini víkja!
So satt, sum tú trýrt, tað sannar tú her:
Gud aldri sítt lyfti kann svíkja!*

Sorgin so stór

Asbjørn Kvalbein segði nakað soleiðis í einari andakt: Størsta sorgin hjá foreldrum man vera hon, tá ið tannáringarnir vísa kærleikan hjá foreldrunum frá sær, kvetta við tey og fara út í hitt villa lívið.

Ein pápi segði soleiðis: „Tað er so langt síðani, at sonurin rýmdi heimanífrá, so nú kenni eg hann ikki longur!“

Ein annar pápi segði: „Eg fór inn á kamarið hjá soni mínum. Beinavegin eg læt hurðina upp, slerdi alkoholdeymurin ímóti mær. Sonurin lá fráfallin í songini, men niðri við songarstokkin lá mamma hansara á knæ. Hon lá og kíndi honum um hárið. So vendi hon sær við táravátum eygum móti mær og segði: „Hetta er einastu ferð, at eg sleppi at vera góð við hann. Tá ið hann er edrúur, vil hann ikki, at eg skal nærkast honum.“

Ein prestur hevði eisini ta sorg, at annar sonurin fór út í villa lívið. Hurðin til barnaheimið stóð altíð opin fyri dreinginum. Ferð eftir ferð fyrigav pápin honum og stóð við opnum ørmum og tók ímóti honum. Hin sonurin í húsinum segði ein dagin argur við pápa sín: „Var hatta sonur mín, so blakaði eg hann út!“ – „Ja, tað hevði eg eisini gjørt. Men nú er hatta ikki sonur tín. Hatta er sonur mín!“

Gud hefur eisini stóra sorg í hjarta sínum um síni burturvilstu börn. Nógvir synir og nógvar dötur hansara eru burturvilst. Hvussu langt er það síðani, at tú hefur havt samband við tín himmalska Faðir? Honum leingist at hoyra frá tær.

„Sum ein faðir er mildur móti børnum sínum, so er Harrin mildur mót teim, ið hann óttast.“ (Sálm. 103,13).

„Tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur.“ (Jóh. 6,37).

„Eg skal als ikki sleppa tær og á ongum sinni fara frá tær.“ Hebr. 13,5.

„Um tú søkir Harran, vil hann lata teg finna seg.“ (1. Krýn. 28,9).

Effie Campbell.

Breið tínar náðiveingir

Soleiðis byrjar ein væl dámdur kvøldsálmur, og mong duga hasi bæði ørindini uttanat. Tað er so nógvur vísdómur goymdur í teimum eins og í nógvum øðrum av okkara sálmum og sangum. Hesin verður ofta sungin til seinast á møtum.

Men fyri nøkrum árum síðani gjørdust hesi orðini so livandi fyri mær og eru vorðin mær kær og virðismikil, hóast sálmurin bara hefur tvey ørindir. Serliga seinni helmingurin av fyrra ørindinum:

„Veit tú mær ráð og megi
Og lat meg dag og nátt,
av tíni náði liva
til síðsta andadrátt.“

Mítt lív er sum eitt vovið teppi, bæði við ljósum og myrkum træðrum. Nógvar av træðrunum eri eg takksamur fyri, men har eru eisini træðrir, hvørs týdning eg havi ilt við at skilja og góðtaka. Viðurskiftir, sum seta afturvendandi og ósvaraðar spurningar – hví Gud?

Í tí sambandi hefur sálmurin hjá Linu Sandell fingið týdning fyri meg. Eg royni at sættast við, at tað í lívsteppi mínum fara at vera træðrir og spurningar, sum eg helst aldri fái svaraðar ella síggi nakra meining í.

Tá ið eg soleiðis siti eftir við ósvaraðu spurningunum, má eg gera orðini hjá Linu Sandell til míni: „Breið tínar náðiveingir, o, Jesus yvir meg, lat hvíld hjá tær meg finna,“ og so endi eg við orðunum úr seinra ørindi : „Í vernd og verju tína tak okkum, stór og smá!“

Við hesi bønini finni eg ugga og trygd at liva við tí ósvaraða og óvissa.

Tá ið vit lesa Guds orð, gera vit tað ikki av súrari skyldu, men av tí at vit vilja skilja, hvat ið Gud sigur við okkum, og hvat ið Hann talar inn í tíðina. Tað ber ikki til at skilja við vitinum, men vit mugu biðja Heilaga Andan opinbera okkum tað. „Talsmaðurin, Heilagi Andin, sum Faðirin skal senda í mínum navni, skal læra tykkum ALT og minna tykkum á ALT, sum eg havi sagt tykkum.“ (Jóh. 14,26) „Men tá ið hann kemur, sannleikans andi, tá skal hann vegleiða tykkum til ALLAN sannleikan.“ Jóh. 16,13.

e.c. ums.

Ein trúgvandi maður í Noregi varð spurdur, hvørjum hann gav sína atkvøðu, nú ið tað bæði var vanligt val og kirkjuráðsval. „Eg velji tað, sum vigar tyngst heima hjá Gudi,“ svaraði hann. Og tað var klókt svarað, tí: „Teir, ið á Harran líta, eru sum Zions fjall, ið ikki vikast um ævir.“ Sálm. 125,1.

e.c. ums.

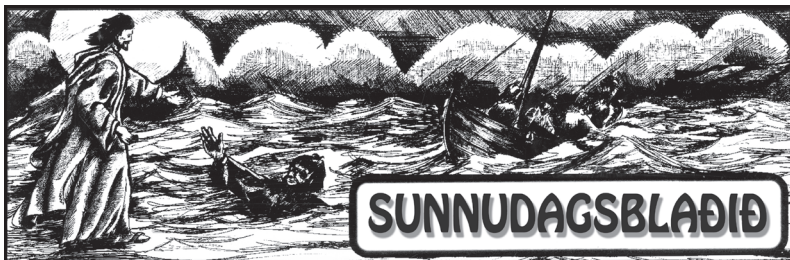
Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

9. okt.	Tekstur: Áps. 2,37-47;	bíbliuorð: Áps. 2,38
16. okt.	Tekstur: Jóh. 15,1-8 og Gal.5,22-23;	bíbliuorð: Jóh. 15,5
23. okt.	Tekstur: 2.Kong.5,1-14	bíbliuorð: Róm.10,15

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Nr. 22

23. október 2016

76. árg.

Takk fyri lánið

Fyri nøkrum mánaðum síðani var í danska sjónvarpinum ein sending um eina 90 ára gamla kristna kvinnu í Suður-Jútlendi. Hon hevði eitt óbendiligt lívsmót. Til dæmis var hon vitjanarvinur á røktarheiminum í bygðini. Alt hetta stóð í sterkari mótsøgn til døpru søguna, sum rakt hevði familju hennara.

Tað er nevniliga soleiðis vorðið, at ein álvarsom genetisk sjúka er fjald í familjuni. Fyrst doyði maður hennara og síðani tvær av teirra fyra døtrum av hesi sjúkuni. Undir øllum trimum jarðarferðunum segði henda gamla konan við Gud: „Takk fyri lánið.“

Tað kann vera torført at fyrihalda seg til alt tað ræðuliga, sum hendir úti í heimi. Kríggj og vanlukkur skuldu verið við til at sett míni egnu krøv eitt sindur í perspektiv. Men tað er torført. Mínir trupulleikar kennast framvegis líka stórir og truplir at fáa skil á, hvussu allur heimurin annars hevur tað.

Tí havi eg funnið íblástur hjá Paulusi ápostli, sum skrivar eitt bræv til kirkjuliðið í Filippi, meðan hann situr í fangahúsi og ikki veit, um hann nakrantíð sleppur útaftur. Til tey kristnu í Filippi skrivar hann: „Ja, um eg sjálvur verði ofraður, meðan eg geri altartænastu fyri trúgv tykkara og beri hana fram sum offur, so gleðist eg og samgleðist við tykkum øllum. Á sama hátt skulu eisini tit gleðast og samgleðast við mær.“ Paulus hevur so avgjørt onga orsök at vera glaður, men hann velur at vera tað, og hann eggjar fólkinum í Filippi at gera tað sama.

Gleði kann vera ein lívsáskoðan. Gleði kemur av at vera takksamur fyri tað, ein hevur, um tað so er lítið ella nógv. Sum

einum Guds barni er það klárt fyrir mér, að ég hafi fingið **alt** frá Gudi. Ég hafi so nógv að takka fyrir, hvussu gerandisdagur mín so annars sær út. Og so hefur hin gamla konan í Suður-Jútlendi lært meg, að hóast ég skuldi komið að staðið þúra á berum, so kann ég alltið siga: „Takk fyrir lánið!“

*Eg leggi alt á Jesus, nátt og dag
styrkir hann mér trúar hjartalag,
vónin kastar akker í hans favn,
leitar har sær tryggja hjartahavn;
hvar hann er, tú kærleikshimin sært
lýsa hjart.*

Gud virkar mektiga

Vit vóru á einum húsmóti nú eitt leygarkvöld. Har vitnaði ein maður. Hann segði, að hann var formaður í miðstjórnshúsinum í heimbygðinni, og það var ein stór ábyrgð, tí teir skulu vaka yfir sálunum, sum teir hava fingið litið til. Tá ið eg kom til hús, kom eg fram á skrifstaðið, sum nettupp sipar til það, sum maðurin segði. Það stendur í Hebr. 13,17: „Verið vegleiðarum tykkara lýdnir, og verið flýggjaligir móti teimum! Tí að teir **vaka yfir tykkum sum teir, ið eiga að gera roknskap**, fyrir að teir mega gera það við gleði og ekki suffandi; tí að það er tykkum ekki að gagni.“

So greiddi hann víðari frá: „Tá ið karismatiska vekingin var í 70-árunum, vóru vit so brennandi. Eg og ein vinmaður settu okkum fyrir að fara til eina lítla bygd. Eg eri eingin talari, men ein vitnisburð kann ég alltið hava. Það ræður um að brúka það, sum Gud hefur lagt niður í teg. Brúka gávurnar, so vaksa tær! Vit fóru so. Har vóru fá fólk á möti, men vit sungu, vitnaðu og hildu eina lítla talu.

Það gingu tvey ár. So kom ein kona til mín og spurdi: „Kennir tú meg aftur?“ Jú, eg mintist væl til hennara. Hon var ein, sum hevði verið á möti í teirri lítlu bygðinni. Hon greiddi so frá, að tá ið hon kom til hús eftir mötið, kom maðurin ímóti henni, og hann var øgiliga óður, av tí að hon hevði verið á möti. Hann reiggjaði ein knýttan neva upp um hövðið og ætlaði að geva henni ein frammaná. Men armurin

steðgaði uppi við oyrað á honum og stóð og peiggjaði beint uppeftir, so datt hann stillisliga niður við liðina. Hví? Tí at hann sá eina sjón, ein maður stóð aftan fyri konu hansara. Tá tordi hann ikki at arbeiða ímóti Gudi longur. Men konan sjálv sá ongan mann. Ja, so veldiliga kann Gud grípa inn.

Tað var ein maður, sum ferðaðist kring Føroyaland og talaði. Hann gekk í einum gráum, síðum yvirfrakka. Tá ið hann var vordin aggandi gamal, fór hann upp á talarastólin í missiónshúsinum í heimbygdini. Hann var so skroypiligur, at teir máttu styðja hann upp. Tá kom hann við einum profetiið: „Tá ið svart kemur upp úr jørðini, tá fer syndin at blóma sum ongantið áður!“

Hetta var langt áðrenn, teir funnu olju í Noregi. Men profetaorðini eru sonn. Nógvur óleynaður fylgir í kjalarvørrinum av oljuídnaðinum, so latið okkum vera á varðhaldi,“ endaði maðurin vitnisburð sín.

Effie Campbell.

Ein oyðimørk

Í dag var eg á sjúkrahúsinum og vitjaði eina konu. Hon segði: „Andaliga mett, er tað sum ein oyðimørk her! Dugnaligir sjúkrarøktarfrøðingar og læknar taka sær av okkara likami. Men eingin gevur ella bjóðar okkum andaliga føði.“

Tað er, sum okkara ættarlið hevur gjørt menniskjað til ein kropp, ein kropp, sum skal vera so vakur og væl trenaður sum gjørligt, ein kropp, sum kann umvælast líka til tað síðsta. Men eingin hugsar um, at í tí kroppinum býr ein andi og ein sál, sum hava minst líka so nógv brúk fyri umsorgan og røkt sum kroppurin.

Um ljós endiliga verður varpað á andan og sálina, verður tað til alt annað enn Jesus og Orðið, sum stendur fólki í boði. Ja, ein kristin sjúkrarøktarfrøðingur kann seta sítt starv í váða, um hon opinskárað bjóðar sær at lesa úr Guds orði og biðja fyri einum sjúklingi.

Jú meir eg upplivi av hasum slagnum, jú meir eri eg sannførdur um, at eg vil vera ein vatnberi, ein, sum ber evangelið, tað livandi vatnið, til menniskju í oyðimørkini.

Effie Campbell umsetti.

Jesus einsamallur

Og hann umbroyttist fyri eygum teirra, og andlit hansara skein sum sólin, og klæði hansara vórðu hvít sum ljósið. Matt. 17,2.

Mong menniskju tráa eftir eini slíkari uppliving uppi á Taborsfjalli ella Umbroytingarfjalli, sum summi rópa tað. Tey gera alt, fyri at koma hægri upp, tey kýta seg at ytsta marki fyri at koma upp á tindin; men tey koma ongantíð upp hagar, og tey gerast beiskliga vónbrotin.

Hví? Tí tey ongantíð kunnu koma upp á Umbroytingarfjall við egnum mátti, ella at tey tráa eftir tí. Treytin fyri eini tílíkari uppliving er ein ferð saman við Jesusi í hinum djúpu dølunum og í eyðmýkjandi tíðum. Vilt tú fevna hann í kvøldarfriðinum, so mást tú fylgja honum í middagshitanum. Vit mugu bíða, til frelsarin gevur boð. Vit gera ikki av dag og tíma og stað, tá ið vit skulu fara niðan á tindin. Hann aleina ger tað. Og hann má taka okkum við sær, velja okkum, sum hann *tók Pætur, Jákup og Jóhannes við sær og fór við teimum einsæris niðan á eitt høgt fjall.*

Ikki fyrr enn tá hendir umbroytingar-undrið. Jesus verður dýrmettur fyri eygum okkara, himmalin opnast, Guds reyst ljóðar, og boð ganga frá Guds loyndarfullu ráðagerð. Men hitt størsta av øllum undrum er hetta, at *Jesus sjálvur* kastar skugga á allar upplivingar og royndir okkara – *men tá ið teir hugdu upp, sóu teir onganuttan Jesus einsamallan.*

t. týddi.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

23. okt.	Tekstur: 2. Kong, 5,1-14	bíbliuorð: Róm. 10,15
30. okt.	Tekstur: Matt. 28,18-20+Áps.10,1-8+34-35+39-43;	bíbliuorð: Matt. 28,19a
6. nov.	Tekstur: Matt.25,1-13;	bíbliuorð: Matt. 25,13

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74